L'ÒRGAN DELS CONFLICTES

Sempre vaig pensar que les millors històries ocorrien en països molt llunyans i exòtics, i sempre els mateixos protagonistes: prínceps, princeses, fades i herois , però enguany no he escoltat la millor història sinó he viscut un que mai podre oblidar, en la que els protagonistes no han sigut ni prínceps ni herois sinó els meus amics i jo, i el lloc no és un altre que el meu col·legi evidentment molt diferent del significat de lloc llunyà i exòtic.

- Carlaaa! A despertar-se, volta al col·le.
Hui era dilluns, per fi començàvem el segon trimestre i ma mare em cridava per a anar al col·legi. Eixe dia em vaig alçar amb la il·lusió de tornar a veure els meus companys i comptar-los tot el que havia fet durant les meues vacances de nadal. Ja eren les 8:30 vaig eixir de casa i em vaig dirigir al col·legi, eixe dia arribem més promte de lo habitual perquè tenia moltes ganes de retrobar-me amb els meus amics i posar-nos al dia sobre el que havíem fet durant les últimes dos setmanes. Tots ens emportem una gran sorpresa al veure arribar un nou alumne que es dirigia cap a la nostra fila, ens encantava quan algú nou arribava a la nostra classe, això significava que tindríem un nou amic.
-¿Aquesta és la fila de 6é C? - Ens va preguntar
-Sí, li vaig respondre
Tots ens vam queder un poc sorpresos pel seu estrany aspecte, era més alt del normal, però Pedro també ho era, així que no li doní molta importància, tenia la veu més greu que la resta d'alumnes, els seus ulls eren grans i desperts pareixia com si ens mirara analitzant cada un dels nostres moviments com si voldria conéixer el que cada un de nosaltres estava pensant. Va sonar la sirena i a l'arribar a classe el meu professor li va demanar que es presentara.
-Hola, em cride Erik, tinc 11 anys i m'he traslladat a esta ciutat per motius de treball dels meus pares.
El meu professor li va suggerir que s'assentara al meu costat perquè li ajudara en la seua adaptació al seu nou col·legi i els seus nous companys. Va començar la classe, ens tocava el tema 4 de Ciències Socials "La població i els activitats económiques en els cinc continents". El professor va començar la classe amb un mapamundi en la pissarra i assenyalant cada un dels països representats en la meua classe; Lena era de Rússia, Alejandra de Xile, Martín i el seu germà d'Argentina, Jasmín del Líban, Angela i Aurel de Romania i Lilí de Xina. Erik, pareixia estar molt interessat en aquest tema, prenia nota de tot en una xicoteta llibreta roja que treia de la seua butxaca i de la que no se separava per res del món. Em va paréixer sentir que murmurava:
- ¡Umm, què bon camp de cultiu per als conflictes crec que he fet una magnífica elecció!
Els següents dies passaven molt ràpidament, Erik parlava amb tot el món interessant-se contínuament per les coses que ens agradaven, quals ens molestaven, que companys consideràvem els millors, quals els pitjors i un milió de coses més. Després jo li observava i veia com se l'apuntava en la seua xicoteta llibreta roja. Ell no jugava al futbol com feien els altres, sinó s'assentava en un banc, observava tot el que ocorria al seu voltant i ho anotava. Erik cada vegada estava més misteriós, a pesar de parlar amb tots els seus companys no pareixia integrar-se massa, excepte cada vegada que hi havia un conflicte entre companys, llavors ell s'acostava i preguntava era com si li agradaran! - Què ha ocorregut? Qui ha començat? Per quin motiu? Qui ha discutit? Com teniu pensat resoldre-ho? - preguntava insistentment fins que algú li responia. Després de fer totes eixes preguntes i quan el conflicte ja estava resolt tornava a assentar-se i continuava observant al seu voltant. Entre unes coses i altres ja havia arribat quasi el final del trimestre, vaig pujar a classe a per un llibre que havia oblidat i en la taula d'Erik estava la seua xicoteta llibreta roja, em va cridar l'atenció perquè era la primera vegada que veia aquella xicoteta llibreta lluny d'ell, ja sabia que mirar-la estaria mal però finalment em va véncer la curiositat i quan estava a punt d'eixir vaig retrocedir, la vaig obrir intentant entendre tot el que allí havia apuntat i amb el meu cor bategant a mil per si algú me descobria. En aquella llibreta hi havia coses molt estranyes, apareixien tots els

conflictes succeïts en el segon trimestre, del primer a l'últim i amb màxim detall sobre ells; els que l´havien provocat, els que estaven implicats, qual havia sigut el motiu, quan havia succeït fins com havia afectat els implicats, també alguns dibuixos on es representaven aparells i òrgans del ser humà que jo no recordava haver estudiat. Ja havia vist prou, la veritat és que no entenia res però no sabia perquè no m'agradava res que Erik estiguera apuntant tot allò, vaig deixar la llibreta on estava i em vaig anar... L'endemà quan em dirigia a la biblioteca em vaig trobar amb Erik i vaig decidir que era el moment de parlar amb ell i solucionar tot allò que havia vist el dia anterior.
- Erik espera. - Li vaig dir - Ja ho sé! sé tot el que estàs apuntant en la teua llibreta i vaig a comptar-se'l a tots els nostres companys i professors.
- A què et referixes? - em va preguntar estranyat
- He vist tot el que apuntes en la teua llibreta, i no sé perquè motiu però t'estàs ficant en la vida privada dels meus companys, això no està bé i tots deuen de saber el que estàs fent.
- Espera per favor t'ho explicaré! No és res del que estàs pensant- em va respondre molt nerviós, la qual cosa em va estranyar perquè fins llavors Erik sempre havia mostrat gran serenitat en totes les situacions.
- ¡No, no vull perdre el temps escoltant una persona que porta mesos dient mentides! Per què voldries dir la veritat ara? - Li vaig dir mentres girava sobre la meua mateixa donant-li l'esquena a Erik i mostrant-li la meua fúria.
- Per favor escolta'm! - va tornar a insistir-me - dóna'm una oportunitat d'explicar-t'ho i entendràs que el que estic fent és molt important per al ser humà.
Ara si que em vaig quedar confusa, no entenia res de res, era l'excusa més boja que mai havia escoltat però com este nou alumne amb la seua xicoteta llibreta roja i els seus centenars de preguntes seria important per al ser humà? Açò si que era bo!
- El meu verdader nom és Alexander Johansson sóc un reconegut científic i anatomista suec que estic investigant el que podria ser l'aportació científica més important del segle XXI. Tant que si arribe a poder demostrar-ho podria ser la salvació del ser humà.
Açò ja si que era passar-se! però així i tot li deixe que continuara haver-hi que em comptava, tampoc tenia res a perdre escoltant-li i la veritat havia despertat la meua curiositat amb una excusa tan singular.
- Durant els últims deu anys he estat viatjant per tot el món i convivint en diferents llocs i amb grups de persones molt distintes, el meu objectiu no era un altre que esbrinar que produïa els conflictes que pareixen ser inherents al ser humà en qualsevol part del món i que s'han anat repetint al llarg de tota la història del ser humà. La meua investigació tracta sobre un òrgan que ningú havia vist abans, jo li he batejat amb el nom de"L' òrgan dels conflictes"
- I eixe òrgan a què aparell pertany? - Li vaig preguntar després de repassar ràpidament en la meua ment tots els aparells del ser humà que havíem estat estudiant durant tota primària.
- n, pot trobar-se en l'aparell digestiu, en el circulatori, o inclús en el sistema nerviós.
-Comoooo? Llavors per què en cap d'eixos aparells ho hem estudiat? - vaig dir amb to de no creure'm massa el que m'estava comptant.
- Perquè és l'únic òrgan del cos humà que va canviant de posició en funció de l'edat i desenrotllament d'una persona; es camufla perfectament en l'estómac, en el cor o en el cervell i per això m'ha costat tant trobar-ho. Quan eres xiquet està integrat en l'estómac per esta raó els conflictes són "conflictes primaris" i estan relacionats amb els instints, si tens fam o son, si vols un joguet o un baló... aquestos conflictes no tenen major repercussió i se'n van com si fóra un mal de panxa, sense deixar majors conseqüències. Quan eixos xiquets passen a ser adults eixe òrgan es trasllada al cor i s'adapta perfectament als seus plecs de tal manera que queda pràcticament desapercebut, en esta etapa els conflictes estan relacionats amb els sentiments; l'amor, l'odi, la ira, l'equip de futbol de la nostra vida, la nostra religió, el nostre partit polític, la nostra família en fi tot allò que amem i creiem que hem de defendre per damunt de tot. És en esta etapa quan els conflictes porten majors conseqüències i inclús poden arribar a causar desastres mundials, és obvi, per això el cor és l'òrgan més important del nostre cos el que ens dóna vida.
- Val, entenc - li vaig respondre - Si en la infància els conflictes són com a dolors d'estómac, en

l'edat adulta els conflictes poden causar infarts de cor - ara em sentia imporante participant d'este gran descobriment.
-Exacte! Ara la vellesa. En la vellesa torna a canviar de lloc i se situa en el cervell, ací ja si que és realment díficil trobar-ho, perquè el cervell humà té multitud de zones quasi inexplorades. En aquesta etapa els conflictes són molt menors en quantitat i inclús en intensitat, són conflictes raonats, és a dir es produïxen després d'haver sigut analitzats els pros i els contres i inclús s'intenten evitar a tota costa perquè després de molts anys d'experiència els nostres majors saben que els conflictes no solucionats només ocasionen majors problemes i per això intenten evitar-los sempre que poden. Llavors vaig recordar el consell que em donava el meu iaio quan li deia que havia discutit amb les meues amigues o amb ma mare, ell sempre insistia en el fet que pensarà en tot com feien de bo eixes persones per mi i que la vida era massa bonica com per a perdre el temps espatlant-la amb conflictes que podien fàcilment ser solucionats.
- Llavors, em creus? Per favor guardaràs el meu secret fins que puga demostrar tot açò que t'estic dient. - em va demanar Erik desesperat.
- Està bé, pensaré en tot el que m'has el dit - li vaig respondre.
Va finalitzar el trimestre i ens vam anar uns dies de vacacions. Durant les vacacions no deixava de pensar en Alexander i en que més coses m'explicaria quan volvíesemos a classe si és que ell havia avançat en la seua investigació. De volta al col·le em vaig portar una desagradable sorpresa Alexander no havia vingut. Durant les següents setmanes vaig estar preguntant a companys i professors sobre si sabien quelcom d'Alexander (Erik per a ells) , tan sols un professor em va dir que creia haver escoltat la directora del col·legi que Erik tornava a mudar-se novament amb els seus pares a una altra ciutat, però ningú sabia a qual. Mesos més tard quan ja quasi havia assumit que mai tornaria a saber res més d'Alexander i que inclús tot allò que m'havia comptat era tot una gran mentida va ocórrer quelcom realment sorprenent. Un diumenge que vam anar a menjar a casa dels meus iaios vaig llegir en un periòdic un titular que posava : Gran reconomiento i premi a Alexander Johansson per un nou descobriment"L'ÒRGAN DELS CONFLICTES"

Carla Núñez Rudilla
6 º C